

[Holger Eriksen.]

Således ligger det for dem, der har købt efter 1. januar 1965. For dem, der har købt på et tidligere tidspunkt, er det hele i virkeligheden afhængigt af den 13. vurdering til ejendomsskyld, og hvis de pågældende sørger for, at den vurdering bliver rigtig, er de i realiteten underkastet de samme vilkår som dem der har købt på det pågældende tidspunkt. Det vil naturligvis medføre, at vurderingen vil stige betydeligt, men jeg går ud fra, at ganske uden hensyn til, om der eventuelt måtte være uenighed om, hvor meget skat der skal betales, kan der ikke være uenighed om, at hvis der skal være mening i tingene, må vurderingen være rigtig, og det er kun glædeligt, at man gennem en foranstaltning af denne karakter praktisk talt fremtvinger rigtige vurderinger i den kommende tid.

Når venstre og de konservative i betænkningen skriver, at afgiften ikke bør blive en skat på pengeforringelse, og at det foreslåede 6 pct.s tillæg ikke yder garanti for, at dette ikke bliver tilfældet, så er det et postulat, der ikke kan begrundes med udviklingen i de år, der er gået forud, idet pristalsstigningen som nævnt har været betydelig mindre end de 6 pct.

Der er i mindretallets udtalelse i betænkningen mange andre påstande af samme lødighed. Når det f. eks. siges, at pristigningen på jord først og fremmest er en virkning af en forkert zonepolitik og af for langsomme byggemodningsforanstaltninger, modsiges det af den omstændighed, at arealer, der udstykkes uden for yderzonerne i en afstand af fra 10 til 15 km — eller længere — fra byerne, er blevet solgt for 40.000-50.000 kr. pr. tønde land, ja, undertiden for en endnu højere pris; det har i hvert fald intet med zoneinddelingen at gøre.

Det samme mindretal fastslår, at man skal vente med hele denne lovgivning, til et udvalg har afgivet betænkning, senest den 15. marts 1964; det ville imidlertid betyde, at intet forslag kunne vedtages før i folketingsåret 1964-65, jfr. den tid, de to partier mener man skal bruge til behandling af den slags forslag. Da lovforslaget om særlig indkomstskat bygger på, at ved ejendoms-køb før 1. januar 1965 skal den eventuelle skattepligt beregnes efter vurderingen i

1964, og da det ville være urimeligt, at ejerne ikke på det tidspunkt, vurderingen fandt sted, skulle være vidende om dens virkninger, ville det sige, at det hele blev skubbet yderligere 4 år ud i fremtiden; det ville naturligvis i høj grad glæde alle dem, der tager urimelige gevinster hjem på grundsalg og derved fremmer den inflation, som alle beklager, men hvis væsentligste kilde oppositionen ikke vil være med til at stoppe.

Oppositionen fastslår videre i betænkningen, at det bør sikres, at stat og kommune ikke omgår lovgivningens hensigt: at lade sælgeren bære afgiften, og at det må sikres, at kommunerne ikke overbyder private borgere ved grundkøb, fordi kommunerne ikke svarer grundstigningsskyld. Jeg forstår overhovedet ikke grundlaget for denne bemærkning. Hvis vi nu holder os til det foreliggende, altså ikke grundstigningsskylden, men den afgift, der eventuelt skal betales, bliver det, når alt kommer til alt, et posteringsspørgsmål. Hvis man tænker sig, at en kommune køber et grundareal for 1,1 mill. kr., hvoraf de 100.000 kr. skal betales i afgift på grund af grundværdistigning, så er det dog ret ligegyldigt, om kommunen betaler 1,1 mill. kr. og sælgeren derefter betaler afgiften, eller kommunen giver 1 mill. kr. og selv betaler afgiften. Jeg kan ikke se, at det har nogen som helst praktisk betydning.

Med hensyn til påstanden om, at kommunerne skulle påføre de private jordspekulanter en unfair konkurrence ved at byde mere for jorden, fordi kommunerne ikke skal betale grundstigningsskyld, så er det jo sådan, at kommunerne køber aldrig for selv at udnytte jorden; det er i hvert fald undtagelsen. Kommunerne køber for at fremskaffe de billigst mulige grunde til de borgere, der senere skal bo på dem, og deraf følger, at kommunerne naturligvis er interesseret i at holde grundpriserne så langt nede som muligt. Derfor tror jeg ikke, man kan tale om, at det er kommunerne, der kommer med overbud; det modsatte er snarere tilfældet, og det er det, der foranlediger, at kommunerne undertiden må betale en for høj pris.

Noget tilsvarende kan man sige om bemærkningerne om, at ekspropriationserstatningerne skal holdes uden for nærværende lov. Jeg tror, det er komplet ligegyldigt,